

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCXXXII. ad annum CCCCLI.

Parisiis, 1644

Epistola LV. Leonis Papae I. Ad Pvlcheriam Avgvstam. De ambitu Anatolii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14584

EPISTOLA LIV.

LEONIS PAPÆ I.

AD MARCIANVM AVGVSTVM.

Gratias agit quod eius opera catholica fides in Calchedonenſi Concilio expoſita fuerit, Anatolii ſuperbiam damnat.

*Leo episcopus Romanæ & vniuerſalis eccleſiæ,
Marciano Auguſto.*

MAGNO munere miſericordiæ, Dei totius eccleſiæ catholicæ multiplicata ſunt gaudia. *Vide reliquum in Concilio Calchedonenſi, parte 3. num. 6.*

EPISTOLA LV.

LEONIS PAPÆ I.

AD PVLCHERIAM AVGVSTAM.

De ambitu Anatolii.

Leo episcopus urbis Romæ, Pulcheriæ Auguſtæ.

SANCTIS & Deo placitis clementiæ veſtræ ſtudiis deſenſam contra hæreticos catholicam fidem, & vniuerſæ eccleſiæ redditam pacem, ineffabiliter cum veſtra pietate gaudemus: gratias agentes miſericordiæ omnipotentis Dei, quod exceptis his, qui magis dilexerunt tenebras quam lucem, neminem paſſus eſt euangelica veritate fraudari: vt abſterſa erroris caligine, in omnium cordibus puriſſimum lumen oriretur, nec de infirmis quorundam animis tenebroſus ille exultaret inimicus, quem non ſolum hi, qui illæſi ſteterant, ſed etiam quos fecerat nutare, ſuperauerunt: vt errore abolito, per totum mundum fides vera regnaret, & omnis lingua confiteatur, quoniam Dominus Ieſus Chriſtus in gloria eſt Dei Patris. Confirmato autem in vnitae euangelii vniuerſo mundo, & in eodem ſpiritu ſenſus directis cordibus omnium ſacerdotum, optimum fuerat, ſupra illa, propter quæ ſancta eſt Synodus congregata, & quæ, ſecundum pietatis veſtræ ſtudium, probabili ſunt ſine concluſa, nihil quod tanto bono contrarium

Philip. 2.

rium esset, inferri, nec per occasionem episcopalis Concilii, id in commune appeti, quod non licuit concupisci.

Frater enim & coepiscopus meus Anatolius parum considerans, quanto pietatis vestræ beneficio, & mei fauoris assensu Constantinopolitanæ ecclesiæ sacerdotium fuerit consecutus, non tam de adeptis gauisus, quam de immodicis appetendis supra mensuram sui honoris accensus est, credens huic tam intemperanti cupiditati posse prodesse, quod ei quorundam consensum præbuisse dicitur extorta subscriptio, cum tam destruendis mox conatibus, contradictio fratrum & coepiscoporum meorum vicem meam agentium, fideliter & laudabiliter obuiaret. Quoniam contra statuta paternorum Canonum, quæ ante longissimæ ætatis annos in vrbe Nicæna spiritualibus sunt fundata decretis, nihil cuique addere conceditur: ita ut si quis diuersum aliquid decernere velit, se potius minuatur, quam illa corrumpat, quæ si (ut oportet) a cunctis pontificibus intemerata seruentur, per vniuersas ecclesias tranquilla erit pax & firma concordia, nullæ de mensuris harum dissensiones, nullæ de ordinationibus lites, nullæ de priuilegiis ambiguitates, nulla erunt de aliena usurpatione certamina: sed ea, quæ iure caritatis rationabilis est, & morum & officiorum seruabitur vnanimitas. Et ille vere erit magnus, qui fuerit totius ambitionis alienus, dicente Domino: *Quicumque voluerit inter vos maior fieri, sit vester minister: Et quicumque voluerit inter vos primus esse, erit vester seruus. Sicut filius hominis non venit ministrari, sed ministrare.* Et tamen hæc illis tunc insinuabantur, qui de pusillo volebant crescere, & de infimis ad summa transire: Constantinopolitanæ vero præfuli ecclesiæ (quia amplius, quam affecutus est, concupiscit) quid illi satisfaciet, si tantæ vrbis magnificentia & claritudo non sufficit? Superbū nimis est & immoderatum, vltra fines proprios tendere, & antiquitate calcata alienum ius velle præripere, atque ut vnus crescat dignitas, tot metropolitanorū impugnanæ primatus, quietisque prouinciis, & olim sanctæ Synodi Nicænæ moderatione dispositis, bellum nouæ perturbationis inferre, atque ut venerabilium patrum decreta soluantur, quorundam episcoporum proferre consensum,

Concil. Tom. 7.

Q

cui tot annorum series negauit effectum. Nam sexagesimus fere annus huius iactantiæ esse iactatur, qua se prædictus episcopus æstimat adiuuari, frustra cupiens id sibi prodesse, quod etiam si quisquam ausus est velle, nullus tamen potuit obtinere. Agnoscat cui successit viro, & repulso omni spiritu elationis, Flauiani modestiam, Flauiani humilitatem, quæ illum vsque ad confessoris gloriam prouexit, imitetur. Cuius si velit splendere virtutibus, laudabilis erit, & in omni loco plurimum dilectionis acquirere, non ambiendo humana, sed promerendo diuina. Hæc autem obseruantia vniuscuiusque illi animum spondet copulandum, & apostolicæ sedis dilectionem, quam Constantinopolitanæ ecclesiæ semper impendimus, nulla mobilitate violandam. Quia si interdum immoderati præfules aliquas incidunt culpas, ecclesiarum tamen Christi integra gratia perseuerat. Consensiones vero episcoporum, sanctorum Canonum apud Nicænam conditorum regulis repugnantes, vnita nobiscum vestræ fidei pietate in irritum mittimus, & per auctoritatem beati Petri apostoli, generali prorsus definitione cassamus, in omnibus ecclesiasticis his legibus obsequentes, quas ad pacificationem omnium sacerdotum, per trecentos decem & octo antistites Spiritus sanctus instituit: ita vt etiam si multo plures aliud, quam illi statuere, decernerent, in nulla reuerentia sit habendum, quidquid fuerit a prædictorum constitutione diuersum.

Attende auctoritatem summi pontificis Romani.

Prolixitatem itaque epistolæ meæ, qua necesse habui explicare quid sentiam, rogo vt per fratrem & coepiscopum meum Lucianum, qui (quantum in ipso est) sollicitudinem susceptæ legationis est fideliter executus, & per filium meum Basilium diaconem pietas vestra dignanter accipiat. Et quia moris vestri est pro pace & vnitæ ecclesiæ laborare, fratrem meum Anatolium episcopum ex vestra insinuatione dilectum, salubriter in his, quæ ipsi profutura sunt, continete: vt gloria clementiæ vestræ, sicut magnificatur de fide reparata, ita prædicetur de ambitione compressa. Data vndecimo Kalendas Iunii, Herculano viro clarissimo consule.